

Θέατρο ΣΚΑΛΑ, ένα γενναίο σχήμα

>«Τα φώτα της ράμπας» του Γιούρι Στούπελ

Ελεύθερη απόδοση κειμένου: Γιούρι Στούπελ

Σκηνοθεσία: Ανδρέας Μελέκης

Σκηνικά-κοστούμια: Λάκης Γενεθλής

Μουσική-Στίχοι: Γιούρι Στούπελ

Παίζουν: Παντελής Παπακωνσταντίνου, Μόνικα Μελέκη, Γαλάτεια Ζήνωνος, Νεφέλη Χριστοδούλου, Νίκος Κορομιάς, Γιάννος Σπανός, Ευα Μυλιτιάδου, Tsvetan Stoilov

Μετά τα «Κόκκινα φανάρια» στο Θέατρο Ένα, ακόμα μια φετινή παραγωγή αποτελεί μεταφορά παλιάς κινηματογραφικής επιτυχίας στη θεατρική σκηνή. Πρόκειται για την παράσταση του Θεάτρου Σκάλα «Τα φώτα της ράμπας», μακρινό απόηχο της ταινίας του Τσάρλι Τσάπλιν του 1952. Ενσυνείδητα χρησιμοποιώ τη λέξη «απόηχος» και αναρωτιέμαι, αν μια τόσο ελεύθερη απόδοση, όπως αυτή του Γιούρι Στούπελ, ενός κινηματογραφικού σεναρίου έχει τα απαραίτητα στοιχεία για να χρησιμοποιηθεί ως βάση για μια θεατρική παράσταση. Η ιστορία ενός γερασμένου κωμικού και μιας νεαρής και γλυκιάς, αλλά απελπισμένης μπαλαρίνας αντλούσε την κινηματογραφική της ομορφιά από δύο πηγές. Η πρώτη - ασφαλώς η υποκριτική προσωπικότητα του μεγάλου Τσάπλιν, ο οποίος με χάρη και θλίψη, χρησιμοποίησε αυτοβιογραφικά στοιχεία για να δημιουργήσει τον ήρωά του (και ο Τσάπλιν, όπως ο Καλβέρο, είχε αφήσει πίσω την κορυφή της καριέρας του και ο Τσάπλιν μια ζωή γοπετυόταν από τα νιάτα.) ως δεύτερη πηγή ομορφιάς λειτουργούν οι χώροι της ταινίας, όπως η πόλη του Λονδίνου, που παράγει το αστικό μελό, τόσο συχνό στις ταινίες του Τσάπλιν, όπως ο χώρος του θεάτρου, που προσθέτει το δράμα στο μελό...

Όμως καμία από τις δύο πηγές δεν μπορεί να τροφοδοτήσει τη θεατρική εκδοχή του έργου. Πρώτον, το προσωπείο του ρόλου του Καλβέρο δεν μπορεί να υπάρξει αυτόνομο και να φοριέται από άλλον υποκριτή, επειδή είναι ταυτόσημο με το πρόσωπο του Τσάπλιν. Και η «ελεύθερη απόδοση» του Στούπελ δεν καταφέρνει να προσαρμόσει το κείμενο του ρόλου σε μία νέα θεατρική πραγματικότητα, έτσι ώστε να πάψει να είναι τόσο προσωποπαγές και να ταιριάζει σε άλλο εκτελεστή. Το κενό που δημιουργείται στο κέντρο της παράστασης, δεν καλύπτεται από τη σκηνοθετική και η υποκριτική προσπάθεια του Ανδρέα Μελέκη και του Παντελή Παπακωνσταντίνου. Σ' ό,τι αφορά τη δεύτερη πηγή ομορφιάς, αυτή είναι εκ των πραγμάτων αποδυναμωμένη χωρίς τα κινηματογραφικά μέσα. Ορθώς ο σκηνογράφος Λάκης Γενεθλής δεν προσπαθεί να ανταγωνιστεί μια κινηματογραφική ταινία, αλλά ο σκηνικός του χώρος είναι υπερβολικά άδειος, άγονος, εσωτερικός, χωρίς «αστικές» ή «θεατρικές» προεκτάσεις, ή τουλάχιστον, έτσι παρουσιάστηκε στη Νέα Σκηνή του ΘΟΚ, εκτός σκαλιώτικης έδρας.

Όμως ως ενδυματολόγος ο Λάκης Γενεθλής έκανε πολλή δουλειά. Τα φορέματα της πρω-

Η μόνιμη προσπάθεια να βρεθούν και να πατηθούν τα «κουμπιά» του κοινού, η οποία κάνει τις ρεπερτοριακές επιλογές του σχήματος υπό την ηγεσία Ανδρέα Μελέκη να χαρακτηρίζονται από μεγάλη ποικιλία, είναι κατανοητή και σεβαστή.

ταγωνίστριας της παράστασης Μόνικας Μελέκη είναι πολλά και όμορφα, αλλά κάπως αυτόνομα και αταίριαστα σε μια παράσταση που φαίνεται να στήθηκε κάτω από δύσκολες συνθήκες, όπου οι νεαρές ηθοποιοί του θιάσου αναγκάζονται εναλλάξ να παίζουν ανδρικούς ρόλους και να φορούν μουστάκια, όπου επικρατεί λιτότητα αυτοσυγκράτηση. Εξίσου γενναϊόδωρα από άποψης χρόνου και οργανωτικής επικέντρωσης αντιμετωπίζονται στην παράσταση και τα χορευτικά σόλο της Τέρυ. Οι συντελεστές της παράστασης παράδόξως δεν φοβούνται τον ερασιτεχνισμό. Όμως αυτός είναι ο χειρότερος εχθρός σε μια παράσταση θιάσου πρόζας που θέλει να ανεβάσει μιούζικαλ..

Το Θέατρο Σκάλα είναι ένα γενναίο σχήμα που ξέρει να επιβιώνει και να ελίσσεται. Ιδιαίτερα πολλούς ελιγμούς αναγκάστηκε να κάνει στον τομέα του ρεπερτορίου. Η μόνιμη προ-

σπάθεια να βρεθούν και να πατηθούν τα «κουμπιά» του κοινού, η οποία κάνει τις ρεπερτοριακές επιλογές του σχήματος υπό την ηγεσία Ανδρέα Μελέκη να χαρακτηρίζονται από μεγάλη ποικιλία, είναι κατανοητή και σεβαστή. Όμως οι φετινές προτάσεις δεν φαίνεται να δικαιολογούνται μόνο με την επιθυμία του θιάσου να συναντήσει το κοινό του. Και το πρώτο

έργο της σεζόν, η πειραματική ποιητικο-χορευτική παράσταση, βασισμένη στο ποίημα του Σαίξπηρ «Αφροδίτη και Άδωνις», αλλά και τα «Φώτα της ράμπας», δίνουν μεγάλες ευκαιρίες στην πρωταγωνίστρια του θιάσου Μόνικα Μελέκη, κάνοντας τους άλλους στόχους του Σκάλα να φαίνονται ως δευτερεύοντες.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ